

много кѣща ще съсипе; пуста черна земя много хорица ще погълне; тя вече е отворила гробны уста и прѣдъ наши-тѣ очи. Гнѣвъ Божій скоро и наши-тѣ главы ще сполети. Жена, Доброджа е вече въ огънь; тя отъ единый край запустява; рѣдъ идее и за наше село. Тѣжко и горко за насъ! каквы черны дни сме имали да прикарваме! Азъ това отколѣ чювамъ, нѣ не смѣяхъ да ти продумамъ;; но нынѣ не е закрыяне; время приближи. Татаря-таа ся дигатъ отъ Доброджа и бѣгатъ на доло кадѣ Балкана; тѣ прѣзъ дѣто поминували прахъ и пепель оставяли.

— Мажо, мажю! отговори баба Рада, това и азъ чюхъ прѣзъ денѣ си отъ жены-тѣ да приказывать. Днесъ пакъ ся научихъ, че отъ сяка кѣща хора-та ся готвятъ да бѣгатъ, ами ные кадѣ щее ся дѣнимъ, и какво ще правимъ съ два вола, катоо Василя го още нѣма съ коля-та? нѣ и той Богъ знае да ли е живъ; днесъ сѣ четырнаисеть денаа откакъ е отишълъ на Вариж и още го нѣма! Злѣ, та злѣ... Боже, Боже! пуста-та ни злочеста глава, и туй ли е имала да пати!

— Вѣрвай, жена, повтори дядо Иванъ, азъ за себе си хичъ не мысля: ные сме вече стары. Нѣ като си помысль, че има друго по страшно, умѣ